

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 182.

Ottende Session.

50de Møde.

Lisbdagen den 10de Februar.

(Fortsat.)

Tiemroth (fortsat): Meningen er naturligtvis, at den capitaliserede Canon skal, naar Værdien er sat, trækkes derfra, og at det Øvrige skal være Kjøbesum, men, saaledes som det staaer her, skulde man antage, at der baade skal svares Canon og Kjøbesum. (Eskærning: Nei!) Jo, der staaer: „Foruden den saaledes fastsatte Canon bliver derhos at svare en Kjøbesum, der er at bestemme til den Værdi o. s. v.“, og den Værdi, der saa bestemmes, er den, der falder paa hele Eiendommen. Det er jo imidlertid let at rette, og, naar de ærede Forslagsstillere ere enige med mig om Meningen, har jeg ikke Videre herved at bemærke.

Der er imidlertid et Par andre Bemærkninger, jeg har at gjøre. Det forekommer mig nemlig, at det foreliggende Lovudkast vil arbejde med nogen Haardhed og Banskfeligbed, hvilket vel fornemmelig kommer deraf, at der endnu er et Punkt, som staaer i Forbindelse med Loven, men hvori jeg troer, at man ikke er kommen Forordningen af 13de Mai 1769 nær nok, idet man ikke ganske har indrømmet Fæsterne alle de Rettigheder, som de dog efter den bestaaende Lovgivning i dette Forhold maae antages at have. Raffineriet kan vistnok arbejde, det kan arbejde rigtigt, Hensigten vil kunne naaes, men kun ved undertiden at gaae noget hensynsløst frem mod Fæsterne. Der staaer i Forordningen af 13de Mai 1769 § 7,

at foruden den Maade, som her er bleven anvendt, nemlig Bestemmelsen af en vis aarlig Afgift; efter hvad der hidtil har været ydet i Landgilde eller under et andet Navn, kunde det, „Fæstet af Gaarden rimeligtvis kunde beregnes til, ligeledes blive anslaget til noget Bist aarligt i Penge eller Barer og lægges til den aarlige Afgift, for hvilken Stiftelsen eller den forrige Eier efter første § blev prioriteret næstefter Kongelige Skatter og fremfor alle Andre i Gaarden og dens Besætning. Kunde Vedkommende“ — tilføies der nu i Forordningen — „udfinde og imellem sig blive enige om en anden og beqvemmere Maade, skal Saadant ei heller være dem formeent, naar kun Hensigten dermed opnaaes, saaledes at Bonden faaer Eiendomsret paa en Maade, han kan være tjent med og holden ved, og den publilque Stiftelse hverken nu eller for Fremtiden taber eller hærderer, men snarere vinder Noget derved.“ — Hvis altsaa de Vedkommende kunde finde paa en saadan Maade, hvis de kunde finde paa et Forlig, der ikke ganske var det samme, som det her i Lovforslaget er fastsat, saa mener jeg det maatte være tilladt, og hvis de altsaa i det Tilfælde, som § 9 omhandler, naar Mæret var omme, kom og meldte for Taxationscommissjonen, at de nu havde fundet en Maade, hvorpaa de ønskede at afgjøre Sagen indbyrdes, troer jeg ikke, at Commissjonen let vilde kunne nægte at modtage de Bilskaar, de saaledes vare enige om, men det staaer der ikke Noget om i Udskætet. Jeg troer, at dette Forhold maa reguleres, og at det udtryffeligt maa omtales, at Saadant kan skee, ellers mener jeg, at Taxationscommissfairerne muligt kunne betragte Sagen paa forskjellig Maade, hvorved der kunde opstaae nogen Ustikkerhed. Jeg troer, at dette